

2 Skullerud tar gjenvalg som synodeformann

8 Be for Frikirkens utsendinger

12 Tidemann Johansen fikk pris på Taiwan

Glade brobyggere

Frikirken bringer det gode budskap om fred. Vår misjon er tilstede i flere land. Et av prosjektene vi er involvert i er «Bridgebuilders». Unge israelere, palestiniere og nordmenn bygger broer seg imellom. I august møttes de i Rogaland. Både gråt og latter følger brobyggerne.

Side 6-7 og 8-9

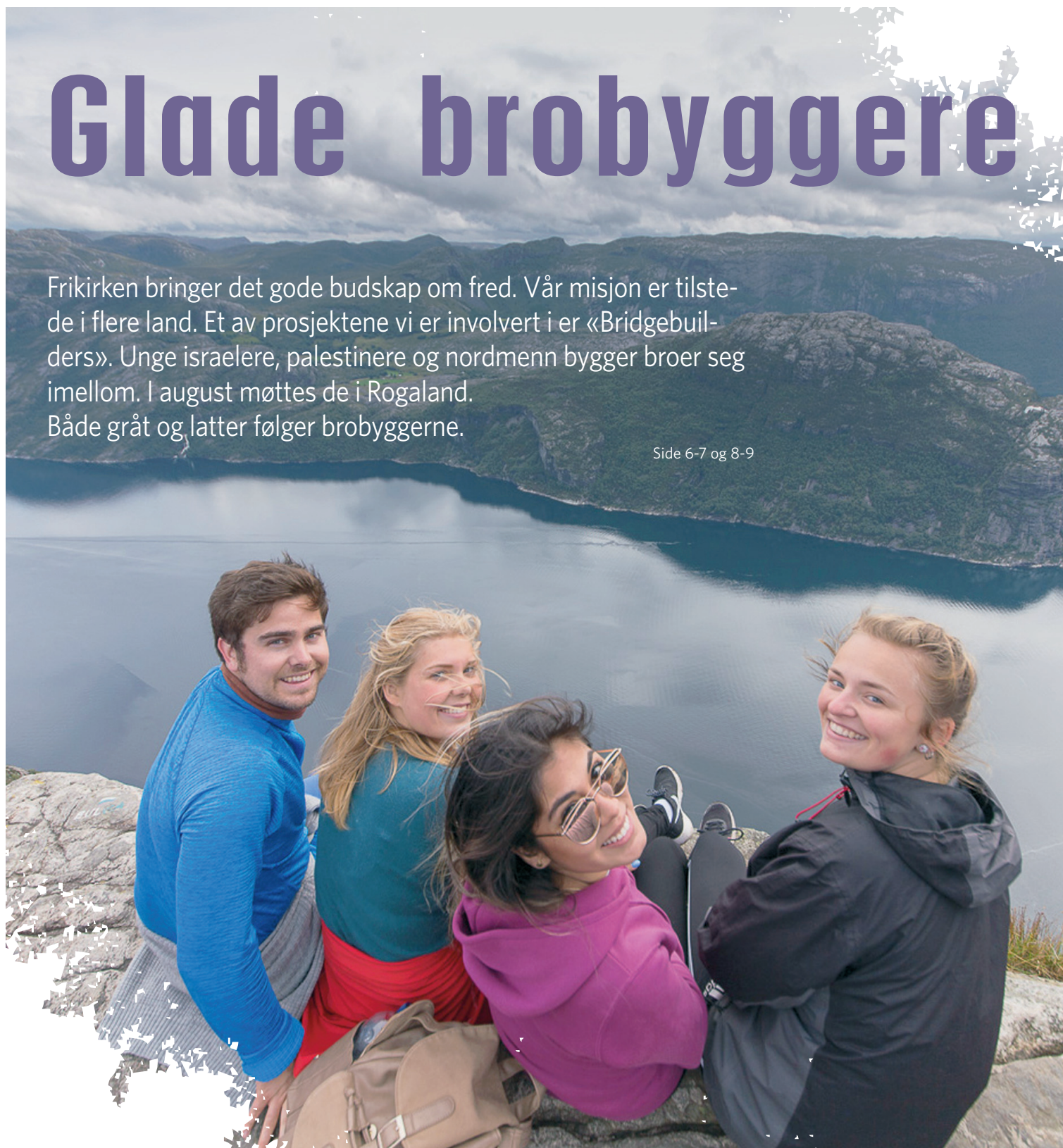

Foto: Gjermund Øystese

Tid for å melde seg på FriBUs landsmøte

FriBU inviterer til landsmøte i Oslo Søndre Frikirke 24.-26. november, med frist for påmelding 10. november. Landsmøtet gir deltakerne en unik mulighet til å være med å prege satsingen for de neste tre årene. Det blir blant annet gruppesamlinger, som vil gi inspirasjon og hjelp til lokalt barne- og ungdomsarbeid. Team fra menighe-

tene oppfordres til å komme, for å få mest mulig utbytte av helgen. «Vi drømmer om et landsmøte med engasjerte representanter fra lokallag over hele Norge. Vi ønsker å få frem bredden av det mangfoldige arbeidet som drives rundt omkring i Frikirkens menigheter. Det kommer til å bli møter med trøkk i, inspirerende teamarbeid

og spennende relasjoner å etablere», skriver FriBU i møteinnkallingen. Deltakerne betaler kun egenandel for de tre første påmeldte fra hver menighet, resten er gratis. For påmelding og mer informasjon se FriBUs hjemmeside, der også samtlige saksdokumenter kan lastes ned.

Teambygger

Jarle Skullerud har vært synodeformann i én periode og tar gjenvalg ved årets synodemøte. Også han har fått spørsmålene de ulike styrekandidatene svarte på i forrige nummer av Budbæreren. I tillegg ser han tilbake på tre år som leder og har gjort seg refleksjoner i forhold til det.

Hvorfor stiller du til valg og hva i din bakgrunn gjør deg til en person Frikirken trenger i ledelsen?

- Jeg stiller til valg fordi valgkomiteen spurte meg og fordi jeg har tre lærerike og spennende år som synodeformann bak meg. Jeg har lyst til å fortsette å være med å lede kirkesamfunnet vårt, og tror at erfaringene jeg tar med meg fra disse første årene har gjort meg til en bedre leder, sier Jarle Skullerud til Budbæreren.

- Hvordan vil du videreføre «Sammen om oppdraget», for HELE kirkesamfunnet?

- Historien viser at initiativ fra lokalmenigheter ofte gir bedre resultat enn ideer som kommer fra et hovedkontor. Støperiet - arbeidet for unge voksne, er et eksempel på slikt arbeid.

Jeg vil fortsette å jobbe for mer samhandling mellom menigheter. Frikirkens hovedkontor må i enda større grad samordne ressurser fra lokalmenighetene og tilføre nødvendige ressurser for å gjøre disse tilgjengelig for hele kirkesamfunnet. Vi må også vektlegge rekruttering og oppfølging av yngre medarbeidere. Samtidig er det viktig at alle

generasjoner finner sin plass ut fra de nådegaver og tjenester Gud gir. Vi trenger hverandre. Jeg har også tro på at måldokumentet som synoden skal samtale om, vil være med å hjelpe oss til å stå sammen i årene som kommer.

- Hvor skal Frikirken stå i et nytt økumenisk landskap, både nasjonalt og internasjonalt?

- Det er viktig at Frikirken viderefører og utvikler sin egenart, samtidig som vi er åpne for tett samarbeid med andre kirker og organisasjoner. Ressursbruken må stå i forhold til kirkesamfunnets størrelse.

- Hva mener du om samkjønnet ekteskap?

- Jeg forstår Bibelens tale om ekteskapet som en livslang pakt mellom én mann og én kvinne. Det må være retningsgivende for hvordan vi opptrer som kirke i dette spørsmålet.

- Frikirkens misjonsarbeid var 100 år i 2016, hva tenker du om strategi/prioriteringer for årene som kommer?

- Jeg er glad for vårt fokus på unødde folkegrupper, og spesielt på muslimer. Vi trenger å øke vårt engasjement blant flyktninger og migranter i Norge. Det er viktig at Frikirken søker samarbeid med ulike organisasjoner og kirker for å nå ut med evangeliet.

- Budbæreren er 135 år. I hvilken retning vil du påvirke bladet mot år 2020?

- Frikirken trenger å dele god og relevant informasjon med alle sine medlemmer. Jeg mener derfor at vi må prioritere dette fremfor en abonnementsavis. Vi kan med fordel bruke sosiale medier bedre og mer målrettet. Jeg har sansen for å tenke "medlemsblad" på en eller annen måte, slik flere av de andre styrekandidatene nevner.

- Før du ble valgt for tre år siden, stilte Budbæreren lederkandidatene spørsmål som gikk på sentralisering kontra lokalmenighet, i forhold til styring og økonomi. Hvordan ser du dette nå tre år etter?

- Jeg er fornøyd med den opprydningen i regnskap og budsjett som har skjedd i fellesarbeidet. Fordelingsutvalget har ivarettatt de retningslinjer som synoden vedtok, på en god måte, med god og «lokalmenighet-nær» måte å fordele penger på. Eventuell skepsis mot en sentralstyring av fordelingsutvalget, har ikke slått til. Representanter fra alle fire presbyteriene har samtalt om hvordan fordele penger. Lokale interesser blir ivarettatt. Et arbeidsutvalg møtes to ganger. Og en til to ganger i året møtes hele utvalget og fordele penger.

Nå har fordelingsutvalget selv tatt initiativ til forbedringer. Det blir enklere og mer rettferdig, mener Jarle Skullerud.

- Hvorfor sitter synodeformannen i fordelingsutvalget?

- Det var viktig for meg at formann eller nestformann ikke skulle lede fordelingsutvalget. Min primær oppgave er å se helheten. Både jeg og nestformann har hatt en tilbaketrukket rolle i utvalget. Det viktigste har vært å lytte. Jeg tror jeg har lært mer enn jeg har bidratt.

- Når du ser tilbake på perioden som har vært, hva er du fornøyd med i forhold til ambisjonen om at hele kirkesamfunnet skal være SAMMEN om oppdraget?

- Jeg er glad for at vi i denne perioden har gjort noe for å inkludere yngre mennesker i arbeidet vårt. Jeg kjenner likevel på en utålmodighet i forhold til å nå lenger. Så har vi kom-

Jeg vil være med på å videreutvikle teambyggingstanken på ulike nivåer i kirkesamfunnet.

Ny barne- og ungdomsarbeider i Skien Frikirke

Søndag 1. oktober ble ny barne- og ungdomsarbeider innsatt i Skien Frikirke. Espen Kleven er tilsatt i et treårs engasjement, med mulighet for forlengelse. Han er 50 år, gift og har tre døtre. Kleven gleder seg til å komme i kontakt med barn og unge i nærmiljøet, og brenner for at mennesker skal møte Jesus. Han kommer til å

jobbe med FUS for ungdommer i alderen 13-22 år, og Tweens i alderen 8-12 år. Søndagsskole eller et etter skoletid-aktivitetstilbud kan også bli aktuelt. Vi er takknemlige og glade for muligheten dette medfører og har forventning for fremtiden, skriver menigheten på sine hjemmesider.

met et godt stykke i dette å engasjere lokalmenighetene i fellesarbeidet. I tiden framover blir det viktig å videreutvikle et hovedkontor (for Frikirkens fellesarbeid) som i enda større grad benytter seg av de lokale. Det måldokumentet synoden vedtar, blir førende for fellesarbeidet og et godt rammeverk for lokalmenighetene.

- I intervjuet for tre år siden, sa du at du er en god teambygger. Har du fått være det og for hvem?

- Det er et godt spørsmål. Jeg skulle gjerne hatt et team rundt meg til daglig. De lokale teamene i menighetene møter jeg sjelden. Det nasjonale teamet på hovedkontoret er det ikke jeg som skal bygge, men daglig leder. De mulighetene jeg har til å bygge team er synodestyret og tilsynsmannsmøtet. Det har vært to veldig viktige arenaer. Noen ganger blir jeg spurdt om å hjelpe lokale team, i forståelse med regional tilsynsmann. Det er veldig menings-

fullt og lærerikt å hjelpe menigheter. Jeg ønsker å bruke tid på dette, og være med på å videreutvikle teambyggingstanken på ulike nivåer i kirkesamfunnet.

- Hvordan opplever du at du som leder har klart å holde kirkesamfunnet sammen, i møte med homofilisaken?

- Det er et spørsmål andre kan svare bedre på. For meg er tre ord viktige her: samtale, tydelighet og raushet.

Samtale har vært viktig og er viktig. Jeg opplever at vi har klart å lytte til hverandre. Tydelighet er like viktig. Jeg mener vi tilsynsmennene er supertydelige på hvor vi står i synet på ekteskapet mellom mann og kvinne. Vi har fått god respons på den veiledningen vi skrev som samlet tilsynsapparat fra fire tilsynsområder. Vi stod samlet i dette og det har vært en reel hjelp for flere lokale menigheter både i forhold til samarbeid utad og interne vurderinger i menigheten. Raushet er også viktig.

Ikke raushet i forhold til Guds ord, for vi ønsker ikke å vike i forhold til hva vi mener er riktig. Jeg tenker på raushet i forhold til hvordan vi møter mennesker.

- Hvilket spørsmål vil du at en journalist skulle stille deg nå før synodestyrevalget?

- Det spørsmålet skulle handle om tro på hjemmebane. Jeg tenker da på alle typer hjem, ikke bare «hjem» i betydning barnefamilier. I løpet av de siste årene har vi sett mer av hvor viktig dette er. Jeg skulle ønske at jeg som leder og vi som kirke ville bruke enda mer ressurser på å bygge sterke kristne hjem. Vi er alle ansvarlig for å oppdra den oppvoksende generasjon. Sammen må vi bygge hjemmene som en disippelgjøringsarena. Dette er avgjørende viktig i årene som kommer, avslutter Jarle Skullerud.

LOKALT Synodeformann Jarle Skullerud setter pris på å få besøke Frikirkens lokale menigheter, her fra et tidligere besøk i Tromsø.

TIL GJENVALG
Jarle Skullerud.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

Våger vi å se hva Gud gjør?

Hva gjør Gud i din menighet? Budbæreren har på oppfordring stilt noen menigheter dette spørsmålet. Det er et veldig åpent og stort spørsmål. Smak på ordene. Ser du sporene etter hva Gud gjør i ditt liv og i blant oss i menigheten? Våger vi å ta det inn over oss? Jo, Gud er midt i blant oss og han jobber. Det er for den menneskelige psyke lettere å ta inn over seg vanskelige ting, enn det gode. Det kan være mer angstskapende å virkelig ta inn det gode enn det kompliserte. Dette høres først veldig rart ut, men forskning viser dette.

En ting er om vi faktisk ser at Gud gjør sin gjerning i blant oss, men noe annet er om vi våger å ta det inn over oss. Kjenne på takknemligheten fremfor det som burde være bedre.

Hva gjør Gud i din menighet? Jeg ble litt bekymret da jeg forstod at dette var et komplisert spørsmål for menighetsledere å svare på. Jeg fikk lyst til å oppmuntre dere som opplever det vanskelig å svare på spørsmålet. Klart er det mange spor rundt deg av Guds gjerning. Men ser du glasset som «halvt tomt eller halvt fullt»? Våger du å ta inn over deg de bittesmå takkeemnene du ser? Det er en øvelse å fokusere på å takke, framfor å henge seg opp i det som burde være bedre. Let etter det gode. La oss heie fram de små hverdagslige episodene. La oss heie på hverandre. Framfor at janteloven gjør at vi ikke tør å fortelle andre om gode ting som skjer i vår egen menighet.

Det begynner med bønn. Det begynner med takk.

Dernest kan du kanskje våge å kjenne det i hele deg at, jo, jeg fikk lov å være med på noe godt i Guds rike. Jeg våger å se det, og våger å fortelle det videre. For vi trenger å dele disse oppmuntringene med hverandre.

Derfor vil Budbæreren fortsette å spørre menighetene: Hva gjør Gud i din menighet?

BUDBÆREREN 1982

De ressurssterke

Et spørreskjema som deltagerne ved Kirkedagene i Trondheim ble bedt om å fylle ut, viser at det er den ressurssterke mellomgenerasjonen som dominerer.

Det visste man vel egentlig på forhånd, men det er greit å få det bekreftet. De såkalte ressurssvake har knapt frimodighet til å delta på et stevne der man risikerer å stå foran en biskop i matkøen eller sitte ved siden av en generalsekretær på kirkebenken. Hvis man hadde foretatt en lignende undersøkelse under Frikirkens stevne Visjon '82, ville resultatet etter all sannsynlighet blitt det samme. Deltagerne tilhører den mest aktive kjerne i menigheten (...). Nå er det ingen kritikk mot verken Kirkedagene eller Visjon at det stort sett er de aktive, ressurssterke i menigheten som deltar (...). Men vi bør samtale oftere om hva som kan være grunnen til at så mye av vår virksomhet, både den jevne som foregår året rundt i menighetene og den som er av mer sporadisk karakter, synes å virke noe skremmende på dem som måtte befinne seg utenfor den aktive kjernen i menigheten.

Jon Magne Lund, Bb nr 25

ARNFINN ØSTERBERG
Arnfinnosterberg@icloud.com

Salige er de fattige

Jesus snur mange ting på hodet. I Bergprekenen sier han: Salige er de som er fattige i ånden, for himmelriket er deres. Det er underlige ord, men når vi leser dem i lys av andre bibeltekster forstår vi mer av hva de betyr. Den som ikke er rik i seg selv kan få tilgang på himmelrikets skatter. Det er her saligheten ligger.

Det er noe av den samme tankegang vi finner hos Paulus: "Derfor vil jeg helst være stolt av mine svakheter, for at Kristi kraft kan ta bolig i meg." Svakheten og hjelpe-løsheten ble hans styrke. Det var erkjennelsen av egen svakhet som gjorde at han ikke handlet i tillitt til egne ferdigheter, men ba om Guds hjelp. Og med Guds hjelp nådde han lenger, og fikk utrettet mer, enn hva han kunne klart i kraft av sin egen dyktighet. En motsetning til dette er menigheten i Laodikea: Her finnes den ødeleggende stoltheten: «Jeg er rik, jeg har overflod og mangler ingenting.» Og så får menigheten høre sannheten. Den er elendig og ynkelig, fattig, blind og naken.

Våre evner og ferdigheter kan brukes i tjeneste for Gud, men jeg tror også at vår dyktighet kan bli et hin-

der for tjenesten. Jesus valgte seg tolv enkle menn av folket til å være hans nærmeste disipler. Jeg lurer av og til på om det var av hensyn til evangeliets utbredelse. Om han hadde valgt noen av høyere rang, noen skriftlærde og noen av folkets ledere, så hadde disse kanskje tenkt at de hadde noe å bidra med. Og kanskje hadde de lagt planer som var langt dårligere enn det Gud selv hadde tenkt. Jeg vet ikke. Men det er en skremmende mulighet.

Gud trenger ikke vår dyktighet, for han kan utruste hvem som helst til tjeneste for seg. Det er ikke flinke folk Gud først og fremst er ute etter. Han ser etter mennesker med et åpent og ydmykt hjerte, mennesker som helt reelt opplever at de trenger hans hjelp i alle ting og som derfor søker ham. Og slike fattige og små mennesker kan vi alle være, vi må vel erkjenne at forutsetningen er til stede. Guds svar til Paulus er også svaret til oss:

"Min nåde er nok for deg, for kraften fullendes i svakhet."

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Du kan få kjærlighet av meg

ETTER-TANKE

UNNI WESTLI

"Du kan få kjærlighet av meg!" Ordene tilhørte en liten jente som gikk forbi meg på gata her om dagen, sammen med en venninne. Venninnen hang med hodet. De hadde tydeligvis vært på et arrangement, der den ene hadde vunnet en premie i form av en godtepose, og den andre ikke hadde fått noen ting. Også proklamerer altså den heldige vinneren at hun vil dele på godene, hun ville gi venninnen en kjærlighet på pinne.

Ordene til denne lille jenta satte seg fast hos meg. "Du kan få kjærlighet av meg!" – for en proklamasjon. For noen ord å få høre når du er lei deg og utenfor.

For noen uker siden sang Lisa Børud sin farfar, Arnold Børuds, sang på stjerne-kamp: *Kjærligheten seirer, overvinner alt, kjærligheten håper, og den tåler alt. Ondskapen må vike, hatet smeltes ned.*

Jeg vil velge livet, jeg vil velge kjærlighet!

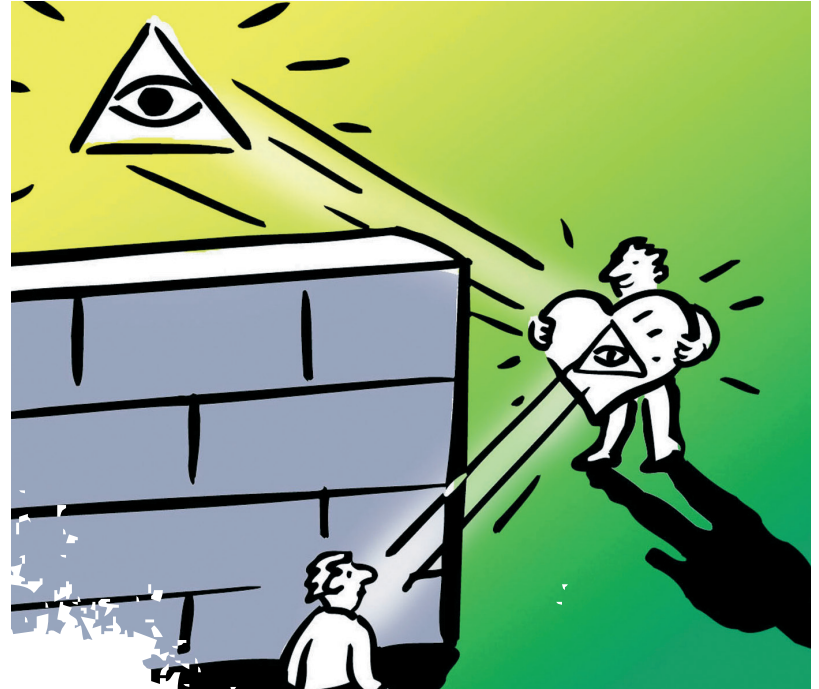
Ja, tenker jeg, jeg vil velge kjærlighet! Jeg vil velge å ta imot når Gud sier "Du kan få kjærlighet av meg!" Jeg vil velge å ta imot kjærligheten som tåler alt – kjærligheten som er der når jeg fortjener det og når jeg ikke fortjener det. Kjærligheten som er tålmodig og utholdende – som venter på meg til

jeg er klar til å ta imot. Kjærligheten som aldri faller bort, det er alltid mer å få. Jeg har fått tilgang til en kilde av kjærlighet som aldri vil gå tom, og jeg vil velge å ta imot.

Og fordi jeg velger å ta imot Guds kjærlighet, vil jeg også velge å gi den videre. Jeg vil velge å si til andre "Du kan få kjærlighet av meg!" Ikke bare til de som i mine øyne fortjener det, og som jeg har lyst til å gi kjærlighet til – men kanskje enda mer til de som trenger det aller mest. Og ofte er ikke det de jeg har mest lyst til å gi kjærlighet til.

Det kan være ham som opplevde at far drakk seg full og ble voldelig, og derfor har blitt en utagerende og sint ung mann. Jeg vil velge å si til ham "Du kan få kjærlighet av meg." Og jeg vil velge å møte ham med kjærligheten som tåler de sinte ordene, tåler avvisningen når det blir for nært, har tålmodighet til å vente på at tilliten bygges opp.

Det kan være nabokvinnen som blir slått av ektefellen sin, og som lukker seg inne i sin egen stolte verden der ingen slipper til. Jeg vil velge å si til henne "Du kan få kjærlighet av meg." Og jeg vil la henne erfare at det er en som ikke slutter å bry seg fordi det ikke nytter likevel, en som tør å se bak det harde ytre, en som venter tålmodig til tross for avvisning, en som er der når det brister, og som

er villig til å gå de ekstra milene.

Eller det kan være flyktningene som har reist fra undertrykkelse, overgrep, vold, og som kommer hit, skitne, fattige og fryktomme. Jeg vil velge å si "du kan få kjærlighet fra meg". Jeg vil velge å møte dem på likefot, med respekt for kunnskap og erfaring som er annerledes enn min. Jeg vil velge å dele godene mine med dem.

Det kan være så mange jeg møter som av ulike grunner oppfører seg på måter jeg ikke liker – jeg vil

velge kjærlighet og si "Du kan få kjærlighet av meg. Jeg vet at viljen min ikke alltid strekker til, at jeg ikke alltid klarer å handle som jeg vil, men jeg vet også at jeg da vil få ny kjærlighet fra min Far som elsker meg – ny kjærlighet som kan gi nytt mot til å si til andre jeg møter: "Du kan få kjærlighet fra meg!". For jeg har en kilde som aldri går tom!

Vil du være med å velge kjærligheten!

Jeg vet at viljen min ikke alltid strekker til, at jeg ikke alltid klarer å handle som jeg vil, men jeg vet også at jeg da vil få ny kjærlighet fra min Far som elsker meg.

Tilbedelse

Sann tilbedelse handler både om Åndens lovprisning og sannhets erkjennelse. Det er en tid for å løfte hender og en tid for å bøye kne. Sannheten har to sider, sannheten om Gud og sannheten om meg. Sannheten om Gud er at han er god, hellig, ren, rettferdig, barmhjertig. Det får meg til å løfte hender. Sannheten om meg er mer sammensatt og ubehagelig, med min skrupelighet, feil og mangler, min skam. Det får meg til å bøye kne. Gud vil ha både vår lovprisning og vår skam, for Jesus tok skammen på seg.

Jon-Arne Frøyland på Hamar Frikirke sine nettsider

Guds gave

Eg kjenner meg så privilegert som har fått besøke andre delar av verda og møtt menneske som har gitt meg så mykje glede. Menneske som ytre sett ikkje har så mykje av dei gode vi anser som sjølvsagt, men som bær med seg ei glede som langt overgår mykje av det eg ser her heime. Det gjer noko med meg. Dei har lært meg mykje. Det gjeld i livet, og det gjeld med trua, frelsa er ikkje til sals! Den er ei gave som du får, om du tek imot.

Erhard Hermansen på Herøy Frikirke sine nettsider

Formet av Ham

Som leiren i pottemakerens hånd, slik er Guds folk i Guds hender. Han sitter tålmodig ved dreieskiven, og dreier om igjen og om igjen til han har formet sine barn slik han vil ha dem. Å være i en slik prosess, å bli knadd og formet på nytt, kan være smertefullt. Oppleve endring i livet. At det tar en ny retning. Så lenge vi er i Herrens hender, så lenge vi lar oss forme av ham, så blir resultatet til syvende og sist bra. Da blir du det karet han ønsker.

Håkon Borgenvik i menighetsbladet for Meløy Søndre menighet

En uke som

«Før elsket jeg dem som mine fiender, nå elsker jeg dem som mine venner». Dette ble sagt av en av deltakerne på årets BridgeBuilders. I en uke har en gruppe unge palestinere, israelere og nordmenn vært samlet på Furutangen i Ryfylke. Uken har vært fylt med masse lek og moro, dans og latter, men også med alvor og dype samtaler om utfordrende tema.

Tekst: **LINDA EKERHOVD**
Foto: **GJERMUND ØYSTESE**

Fredag 28. august møttes en spent og forventningsfull gjeng for første gang. De palestinske og israelske deltakerne hadde allerede vært sammen et døgn før de møtte de norske deltakerne. Det første som stod på programmet var en innføring i Midtøsten-historie og bakgrunnen for konflikten. For å gi de norske deltakerne et innblikk i kompleksiteten, ble deltakerne fra Midtøsten spurt om å fortelle om sin bakgrunn. Særlig den israelske gruppen kunne vise til et mangfold av røtter: marokkanske, peruanske, britiske, russiske og amerikanske. Prosjektleder for BridgeBuilders 2017/2018, Karin Riska, skisserte det som to folkegrupper med flere identiteter. En passende beskrivelse. Det var også et mangfold av ulike kirkesamfunn innad i gruppen. Noen hørte til den messianske bevegelsen, noen den gresk ortodokse kirke, andre baptistkirken, mens andre igjen var lutheranere. Men felles for alle var troen på Jesus som frelser og den enheten og fellesskapet vi kan ha i Ham.

GLEDE OG UTFORDRINGER

Det har vært en intens uke på Furutangen. Ettersom en del av årets deltakere har vært med på forsoningsarbeid tidligere, ble det naturlig åpnet opp for de dype spørsmålene og de store utfordringene. Deltakerne fikk da prøvd seg på å ta i bruk de verktøy de hadde hatt undervisning om, hvordan håndtere konflikt og møte hverandre med forståelse. Det ble noen viktige diskusjoner og refleksjoner. Det kom også tydelig fram at vi har en fordel som kristne. På tross av de store uenigheter, klær

rer vi å elske hverandre fordi Den Hellige Ånd bor i våre hjerter. Hver morgen ble det brukt mye tid til å lovsynge, be og høre Guds ord sammen.

Midt oppi alt alvoret var det også rom for glede og dans. Hver nasjonal gruppe hadde en kveld hver hvor de presenterte noe fra sin kultur. På kulturtkveldene fikk alle deltakerne blant annet oppleve norsk 17.maifeiring, palestinsk bryllup, magedans og et sabbatsmåltid.

ET VITNESBYRD

Shaden (fiktivt navn) var en av de palestinske deltakerne. Hun forteller hvordan hun ble opplært til å elske jøder - fordi man skal elske sine fiender. Likevel var familie og venner skeptiske da hun skulle reise på BridgeBuilders. Men siden det var nordmenn tilstede, lettet det litt på trykket. På Furutangen ende hun opp med å dele rom alene med en israeler. Da familien hørte dette, reagerte de med frykt og skepsis. «Tenk

om hun kommer til å skade deg?» var responsen fra foreldre og søsken. Shaden beroliget dem og forklarte at «det skal nok gå bra. Hun er kristen».

Likevel opplevde hun sjokk og vantro da hun i undervisningen hørte hvor ulike versjoner palestinere og israelere hadde av situasjonen i landet – hvordan jødene sin beskrivelse av historien nesten ikke var til å kjenne igjen sammenlignet med hennes eget folks historie. Hun begynte å stille spørsmål om de i det hele tatt kunne være søstre og brødre i troen. Men på tross av de ulike oppfatningene, ble hun og den israelske romkameraten hennes gode venner.

På fredagen under konferansen fikk Shaden beskjed hjemmefra om at speidergruppen i kirken som hun pleide å gå i, hadde hatt en ubehagelig opplevelse med noen israelske soldater. For Shaden var det svært tøft å høre at flere av vennene hennes der hjemme opplevde dette mens hun var hundrevis av mil unna, på

forandrer

en leir hvor hun bodde sammen med – og hadde blitt venner med – ei som hadde vært i den israelske hæren. Men uken på Furutangen hadde forandret henne. På tross av alt som var skjedd og som sikkert kom til å skje i hjemlandet, hadde hun fått erfare at hun elsker jøder som sine venner.

VEIEN VIDERE

BridgeBuilders del 1 er historie, men det er nå det begynner. Det er nå deltakerne skal ta med seg hjem det de har lært og de vennskapene de har bygget. Vær med å be for dem i de utfordringer som venter i hjemlandet.

To på BridgeBuilders

- Hvem er du?

- Mitt navn er **Or Gerlich**

Jeg er israelsk jøde som tror på Jesus, og jeg bor i Jerusalem

- Hvorfor har du valgt å være med som deltaker på BridgeBuilders?

- Jeg har faktisk vært med i Musalaha i mer enn to år, og har blant annet vært med på lignende forsoningsarbeid i Irland mellom arabere og jøder. Så dette er noe som engasjerer meg.

For meg er det virkelig en mulighet fra Gud å være her og være med å bygge en bro mellom de forskjeller som jøde og araber opplever, og prøve å være ett i Kristus.

- Hva har vært bra?

- Ja, faktisk alt har vært bra. Det er vanskelig å velge ut en god opplevelse. Men kanskje det å få lytte til «den andre siden».

- Har noe vært utfordrende?

- Det som har vært bra, men også utfordrende, er nettopp det å lytte til de andre. Det er veldig utfordrende, men samtidig det som har vært viktigst. For eksempel å høre at ikke bare har de begrenset rett til å reise eller ikke reise, men også at de ikke har lov til å si visse ting på Facebook eller sosiale media. For da kommer kanskje soldatene til huset deres og dreper dem. Det var vondt å høre. At min regjering gjør dette mot dem, mot araberne.

- Er det noe du vil ta med deg videre etter denne uken i Norge?

- Ja, undervisningen. Hvordan gjøre forsoningsarbeid, og hvordan lytte og lære av hverandre. Hva er virkelig deres smerte - og så prøve å bygge en relasjon etter du har kommet til det punktet at du forstår deres smerte og er villig til å lytte. Altså det neste steget: å bygge relasjon og bygge tillit.

Og vennskapene. Det som var unikt i denne gruppen var den norske gruppen. Det å få høre deres forståelse av konflikten mellom Israelere og palestinerne.

- Hvem er du?

- Mitt navn er **Lamma Mansour**. Jeg er en 21 år gammel palestiner fra Nazareth og bor i Israel. Jeg er psykologistudent og elsker Jesus.

- Hvorfor har du valgt å bli med på BridgeBuilders?

- Jeg har tidligere vært involvert i programmer organisert av Musalaha og har et hjerte for forsoningsarbeid i min egen kontekst. Da jeg hørte om BridgeBuilders og dens mål, ble jeg med en gang interessert og så på det som en god mulighet til å møte nye mennesker og lære mer.

- Hva har vært bra?

- BridgeBuilders som en helhet har vært en veldig mektig opplevelse for meg, men det jeg har likt mest har vært å bygge relasjoner med resten av deltakerne: israelske, palestinske og norske. Samt høre deres historie og få et glimt av deres verden. For meg har disse samtalen være verdifulle og hatt god nytte. Det har lyktes i å humanisere den andre nasjonale gruppen og lagt et sterkt grunnlag for vennskap.

- Har noe vært utfordrende?

- Mange av temaene vi har diskutert har vært emosjonelt tøffe og kontroversielle, slik som historiske narrativer og land-relatert teologi. I diskusjoner om disse temaene var det utfordrende å lytte godt etter, med den intensjon å lære isteden for å forsvare sitt eget ståsted. Det var en gylden mulighet til å praktisere idealet vi snakker om og tror på: elske på tross av, eller kanskje mer på grunn av, våre forskjeller.

- Er det noe du vil ta med deg videre etter denne uken i Norge?

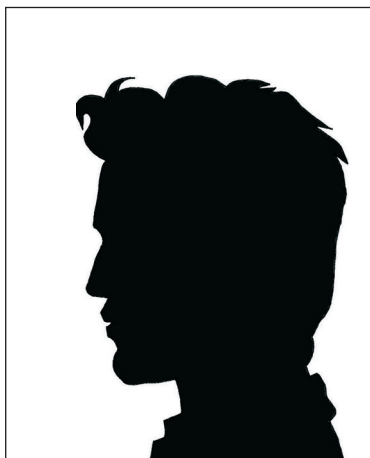
- Jeg vil ta med meg videre nye vennskap og nye innblikk når det gjelder konflikten.

Frikirkens utsendinger

Midtøsten:

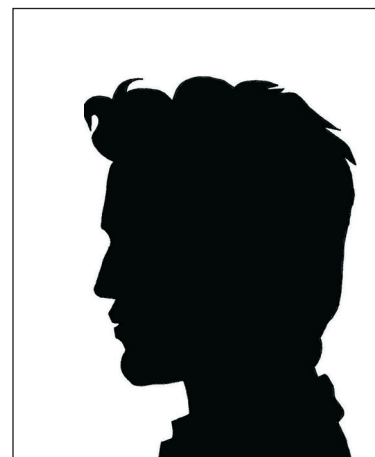

Japan:

Ingebjørg Mikaelson.

Et land i Sentral-Asia:

Laila og Jarle

Mali:

Familien Solomon fra Nigeria

Nathan Mikaelson.

Knut Ola Topland.

Ruth Kari Topland.

Marianne Boklund Jacobsen.

Lokale medarbeidere som Frikirken betaler deler eller hele lønnen til:

Midtøsten:

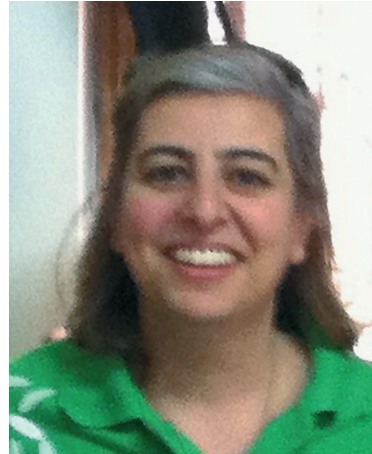
«Hanan», MBB

Israel:

Andy Ball, Tel Aviv Outreach

De Palestinske Områder:

Diana, Det Palestinske Bibelselskap

Simon, Det Palestinske Bibelselskap

Familien Gashahun fra Ethiopia

Familien Moïse fra Kamerun

Noen av våre samarbeidspartnere ute:

Frikirken jobber lokalt med partnere som har en visjon, erfaring og tilnærming som er i samsvar med vår egen misjonsstrategi. Partnerskapet kan innebære Frikirkens egne utsendinger, økonomisk støtte, lønn til lokale medarbeidere og bønnestøtte. Noen av våre hovedpartnere i utlandet er: Det Palestinske Bibelselskap, Bibelselskapet i Israel, Netivah (Israel), Operation Mobilisation, Campus Crusade for Christ, Sat 7, MELM (Mali) og Ungdom i Oppdrag.

Bønnefolder Se bønnefolderen for bønneemner, og liste over kontaktmisjonærene våre.

- Støtt årets julegaveaksjon

Frikirkens julegaveaksjon samler i år inn til arbeidet Sat7, og i den forbindelse er det laget etiketter til bruk på ulike misjonsbøsser. Etikettene er tilpasset bruk på syltetøyglass, melkekartonger og lokk. - I tillegg har en av Frikirkens utsendinger laget en «selfie-film», som blir sendt med Me-

nighetsposten i november, sier prosjekt- og bistandskonsulent Ingjerd Bandak, som kommer med mer info om aksjonen i samme utsendelse. - Vi håper mange vil være med og gi en god julegave til Sat7 i år, oppfordrer Bandak.

Mottok Hakka-kult

Johan Tidemann Johansen, tidligere misjonær for Frikirken på Taiwan, har mottatt en pris for å ha bidratt til å bevare Hakka-kulturen.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

sitt arbeid som misjonær tok Johan T. Johansen opp mye film og bilder. Dette har han digitalisert og gitt til Hakka-museet og menigheten i «Hakkadalen». - Det har en verdi at vi i Frikirken fortsetter å følge dette folket med interesse og bønn. Kirkeledelsen på Taiwan setter stor pris på vår oppmuntring og støtte til å fortsette å forkynne evangeliet for Hakka-folket, sier Johansen til Budbæreren. I sommer fikk han en telefon fra Hakka Affairs Center på Taiwan om at de hadde tildelt ham en pris for «Bevaring av hakkakultur på Taiwan». - Det var helt overraskende. Begrunnelsen var alle bildene av hakka-folket i Dongshi-området, som jeg begynte å ta for 51 år siden og alle 8-mm filmene jeg har tatt av hakkafol-

ket gjennom årene på Taiwan, forteller Johansen.

VERDIFULLT MATERIALE

Alt er digitalisert og gitt til kirken på Taiwan, som har gitt det videre til Hakka-museet i Dongshi. - De hundrede av bildene og timene av film er et verdifullt materiale for å se utviklingen blant dette folket gjennom disse 50 årene. Taiwan har forandret seg voldsomt, sier Johansen. Prisen er imidlertid ikke bare begrunnet i dette, men også i det diakonale medisinske arbeidet hans kone Kari startet i Dongshi. - Pasientene var flest hakka-folk. Kari gjennomførte også skolebarnundersøkelse i Hakkalandsbyene. Dette arbeidet er i dag ført videre i arbeidet blant eldre, hvor de fleste er hakka, opplyser Johansen. På diplommet han og Kari ble overrakt står det:

This award is to honor your lifetime dedication to Hakka and your outstanding achievement in Hakka hamlet medical development. - Det var derfor veldig hyggelig at Hakka Affairs Council inviterte både Kari og meg til å motta denne prisen. De betalte reisen for oss frem og tilbake til Norge. Det viser hvor viktig det var for dem at vi var tilstede, sier den tidligere Frikirkemisjonæren. Det var første gang at denne prisen ble gitt til en utlending.

FIN MARKERING

På Taiwan er Hakka en minoritetsgruppe. - Det er viktig for dem å fremme sin kultur og sitt språk. Både Kari og jeg snakker Hakka, og de har satt pris på at vi verdsatte deres språk så høyt at vi ville lære oss det. Denne prisen er også en understreking av at

Seniortreff i Oslomenigheter

Fire av frikirkens menigheter i Oslo har i høst gått sammen om å arrangere ukentlige formiddagstreff for seniorer. Under overskriften «Godt voksne i fortsatt vekst» inviteres det til temalunsjer med ulike temaer og bidragsyttere. Treffene finner sted i henholdsvis Oslo Vestre, Østre- og

Søndre frikirker, samt i Bærum. Første treff fant sted i starten av september i Oslo Vestre Frikirke. Seks treff gjenstår før jul, først ut er Oslo Søndre onsdag 25. oktober kl.12. Dit kommer Janet Seierstad for å snakke om hva som skjer når bofaste nordmenn møter folk fra kulturer som er

vant til å flytte på seg. De øvrige treffene finner sted mandag 6. november i Vestre, tirsdag 14. november i Østre, tirsdag 21. november i Bærum, onsdag 29. november i Søndre og tirsdag 12. desember i Østre. Alle treffene starter kl.12, og krever ingen påmelding.

misjonen er med til å bevare et folks kultur. Så dette er også en pris for det misjonsarbeidet Frikirken utførte blant dette folket. Det er båret frem av misjonsfolket i bønner og interesse og offer, sier Johansen. Under prisutdelingen kunne de ha med seg ti gjester. - Det var sterkt. Vi hadde med oss eldste sønn av lensmann Ye, hos dem var det Hakka-arbeidet vårt begynte. Medarbeiderne våre fra starten av arbeidet, var der og lederne for det diakonale arbeid i dag. Jeg måtte holde en tale på hakka til forsamlingen og understreket at kontakten med Hakka-folket i Dongshi resulterte i at de bygget sin egen kirke, og at den fungerer den dag i dag som en Hakkamenighet, forteller Johansen. Flere mennesker oppsøkte dem i løpet av dagen for å fortelle at de også var kristne. - Det ble en fin

PRIS Johan Tidemann Johansen fikk velfortjent ære og takk for sin innsats for Hakkakulturen.

markering for hele Hakka-folket på Taiwan, som består av fire millioner mennesker, at det er mulig å være hakka og kristen. For Hakka-folket på Taiwan er regnet som en unadd folkegruppe.

Sjelesorgkurs for innvandrere

På Visjon 2017 hadde misjonen fokus på innvandrerarbeidet vårt. Og det ble tidlig klart i planleggingen at vi kan ikke sitte der og snakke om innvandrere og flyktingene, vi må ha dem MED på Visjon! Og slik ble det. Vi utfordret menighetene våre til å ta med seg flyktinger og innvandrere fra sine nettverk. Vi tilbød eget sjelesorgsseminar i fire bolker, med innvandrerfokus, med tolking til arabisk og persisk. Vi tilbød også tolking til disse språkene på formiddagsmøtene i Stavernhallen.

Tekst: **INGJERD GRIMSTAD BANDAK**

Foto: **ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK**

Vi hadde 11 påmeldte voksne innvandrere, og fire barn. I tillegg var flere medvandrere med på sjelesorgsseminaret. 'Hanan' som Frikirken støtter for å arbeide med muslimer i Midtøsten, var med oss og bidro inn mot de arabisktalende deltakerne. Mozghan var med som persisktalende medarbeider som kunne tolke både for afghanere og iranerne etter behov. Torleif og Kirsti Elgvin ledet sjelesorgsseminarene. Begge har lang erfaring med sjelesorgstjeneste gjennom "Helhet gjennom Kristus". Torleif ledet også sjelesorgskurs i regi av Frikirken for våre venner med muslimsk bakgrunn i Midtøsten i 2015. På visjon fokuserte Elgvin på bearbeiding av bagasjen man tar med seg inn i en ny kultur. Deltakerne var svært mottakelige og flere fikk startet viktige prosesser som også blir fulgt opp i etterkant. Om kveldene var det tilbud om personlige sjelesorgssamtaler der man kunne få samtale og forbønn rett inn i det man ønsket å ta opp.

I tillegg til seminarene og møtene i hallen, var møteplassen ved misjonsteltet viktig. Vi i misjonen hadde mange ekstra hender som ønsket å lage persisk te, arabisk kaffe, hjelpe til med misjonsfrokost, servere og legge neglelakk på misjonslørdag og mye annet. Innvandregjestene våre brukte mye tid rundt bålpanna ved misjonsteltet. Her ble de kjent med hverandre, med oss og med visjonsdeltakerne som kom innom og ville ha nettopp en kopp persisk te eller en liten prat. De fleste deltakerne på sjelesorgsseminarene var fra muslimsk bakgrunn, og har ikke mange i sine nettverk med samme bakgrunn og tro. Det båndet de knyttet til hverandre fordi de hadde noe helt essensielt til felles, var sterkt å se. Ofte satt de med bibelen oppslått ved bålpanna og diskuterte ulike vers og temaer. Dette fellesskapet var til stor inspirasjon i alle fall for undertegnede og sikkert for flere også.

Innvandrerne og de fremmedkulturelle er blitt en del av Norge nå, og frikirkens misjon ser det som helt naturlig at vi inkluderer dem i våre fellesskap her i Norge. Vi håper å se mer og mer innvandrerarbeid både i menighetene, at enkeltmedlemmene engasjerer seg og at Visjon også i framtiden skal være et sted der flyktinger og innvandrere kan føle seg hjemme og velkommen.

Går til valg på synodemøtet 2017

Følgende kandidater står til valg for synoderådet Vestre: Andreas Voie, Randaberg Frikirke, Jan Magne Goksøyr, Herøy Frikyrkje, Håvard Holle-

rud, Bønes Frikirke og Kjersti Gulli Petersen, Ørsta Frikyrkje. For Søndre stiller Leif Inge Jensen, Songe Frikirke, Stein Vegard Antonsen, Vågsbygd Frikirke, Tor Harry Nordvoll, Birkeland Frikirke og Bjørn Einar Strandberg, Østsida Frikirke, (vara) til valg. Én kandidat mangler. For Østre stiller Per Eriksen, Fredrikstad Frikirke, Arne Hersdal, Brunlanes Frikirke, Johan Valen Sendstad, Oslo Østre

Frikirke, Arne Kristiansen, Stavern Frikirke og Ketil Willard, Greåker Frikirke (vara), mens Nordre har Jan Frostestad, Sortland Frikirke, Yngve Andersen, Alta Frikirke, og Kjell Hestmo, Namsos Frikirke (vara) på kandidatlista. Heidi Aarmo Lund, Tromsø Frikirke, stiller til valg som leder av forfatningsutvalget, og styrekandidater er Karoline Netland, Stavern Frikirke, Leif Erik Nilsen, Bergen Frikirke,

500 år siden reformasjonen

Hvordan feires det i Tyskland?

Reformasjonsjubileet feires i hele 2017 i alle byene som har en forbindelse med Luthers navn og virke, og det øker på frem til jubileumsdatoen 31.oktober 1517. Det er gudstjenester, konserter, utstillinger, fester og skuespill. Det er pilegrimsveier og turist-turer i stort antall. En revidert utgave av Luthers tyske Bibel er også ferdig.

Tekst: **IAN GOSSNER**

ti år har Tyskland forberedt seg til dette jubileet. Det har vært en "Luther-dekade", et tiår der alle "Luther-byene" har fått midler til å pusse opp og gjøre i stand alle de historiske stedene som forbindes med reformasjonen. Her skal vi besøke den viktigste:

WITTENBERG

Da Luther kom til Wittenberg i 1511 for å undervise ved det nye Universitetet som kurfyrst Fredrik den vise av Sachsen hadde grunnlagt, så var det en liten by med om lag tre tusen innbyggere. I løpet av Luthers liv vokste byen til mer enn ti tusen. Folk og studenter kom fra hele Europa.

På torvet i Wittenberg står nå en

globus der Wittenberg er midtpunktet. Fra hele verden strømmer besøkende/pilegrimer/turister til byen der reformasjonen begynte - da den unge augustinermunken Marin Luther slo opp sine 95 teser om avlaten på kirkedøren til slottskirken i Wittenberg.

Klosteret der Luther hadde sin evangeliske oppdagelse av Guds rettferdighet som nåde ved lesningen av Rom 1,16-17, ble senere hjemmet til Luther og hans familie, og det var et stort og gjestfritt hjem der den tidligere nonnen Katharina von Bora styrte med dyktig og sterk hånd. Luthers hjem er ferdig restaurert og rommer en omfattende utstilling.

Huset til Luthers nære venn og medarbeider Philip Melanchthon er også restaurert og rommer et interessant bibliotek og tablåer som viser hvordan reformatorene levde - og døde.

I hovedkirken prekte Luther ofte, og Lukas Cranachs maleri viser hva en evangelisk preken skal være: Den skal peke på Kristus slik at vanlige folk, høy og lav, menn, kvinner og barn kan forstå det og tro det. Cranach og hans sønn betyde mye for utbredelsen av reformasjonen med sine bilder og tegninger. Cranachs har også eget museum i byen.

Man kan bestille en guidet tur i byen som tar et par timer, og det er vel verdt de euroene det koster. Etterpå kan man bruke mer tid i en av kirkene, gå på et eller flere museer og spise på et av de mange spisesteder i byen. Det er minnerike bøker, cd-er og effekter å få kjøpt.

GATE Skoleelever har laget montasjer om reformasjonen og dens betydning. Disse har prydet gatebildet i Wittenberg.

MALERI Lukas Cranachs maleri av Luther på prekestolen i hovedkirken i Wittenberg. Det viser hva en evangelisk preken skal være: Den skal peke på Kristus slik at vanlige folk, høy og lav, menn, kvinner og barn kan forstå det og tro det.

Endre Sagedal, Kristiansand Frikirke, Unni Westli, Oslo Østre Frikirke, Terje Solberg, Oslo Østre Frikirke, og Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad, Lille-sand Frikirke (vara). Mari Espelid, Bergen Frikirke, stiller som lederkandidat for lønnsutvalget, mens Trond Løvgren, Oslo Østre Frikirke, Olav Ausel, Randsund Frikirke, og Hilde Ottosen Svendsen, Bergen Frikirke stiller som styrekandidater. Ifølge

valgkomiteen mangler det to vararepresentanter til dette vervet. For styret ved Stavern folkehøy-skole stiller Maria Strømme Korsvik, Randsund Frikirke, som lederkandidat. Styrekandidater er Knut-Inge Anvik Johansen, Stavern Frikirke, Olaf Skjævestad, Porsgrunn Frikirke, Hans Petter Hammersmark, Stavern Frikirke, Svein Kristian Waale, Brunlanes Frikirke (vara) og Jan Tang-

gaard, Brunlanes Frikirke (vara). Én styrekandidat mangler. For styret ved Nordtun HelseRehab stiller Inger Stokstad, Treungen Frikyrkje, til valg som leder. Kandidater til styret for øvrig består av Aksel Olsen, Rødøy Frikirke, Aud Angell, Meløy Søndre Frikirke, Jan Sahl, Den norske kirke, og Margareth Frøseth Li, Tverlandet Frikirke. Også her mangler én kandidat.

Evangelisk luthersk, hvorfor det?

- Hvorfor er du lutheraner?
Mitt svar er dette: Jeg er først kristen, så lutheraner.

Det første er min identitet, det andre er min tilhørighet til et kirkesamfunn.

En kristen er et menneske som tror på Jesus Kristus som sin frelser og herre.

For hvis du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud reiste ham opp fra de døde, da skal du bli frelst. Rom 10,9.

Frelsen gis av bare nåde, ved tro på Kristus, uten gjerninger. Det var dette Martin Luther oppdaget da han leste Romerbrevet og foreleste over det ved universitetet i Wittenberg. Vi kaller det hans evangeliske oppdagelse. Det skjedde i 1517, og vi feirer at det i år er 500 år siden den evangeliske reformasjon begynte.

MIN EVANGELISKE OPPDAGELSE

Jeg har opplevd det samme gjennom forkynnelse av Romerbrevet på skolelagsleir på Kvitsund da jeg var ungdomsskoleelev. Jeg fikk bygge min tro på det objektive frelsesgrunnlaget som er lagt ved Jesu død for mine synder og hans oppstandelse til min rettferdiggjørelse. Det er den evangeliske grunntonen i mitt liv som kristen. Frelst av nåde, ved tro på Jesus og hans frelsesverk. Halleluja! Gud har all æren for det.

Evangelisk - det er det store ved vår tro. Luther ville reformere kirken tilbake til Kristus, apostlene og kirkefedrene. Han ville ikke starte et nytt kirkesamfunn, men han ble utstyrt av romerkirken og måtte starte evangeliske menigheter som etter hvert ble knyttet til hans navn.

KAMMERTONEN

Det finnes mange kirkesamfunn, og mange har sine røtter i den evangeliske reformasjon som begynte med Luther. Det avgjørende er om det er den evangeliske grunntonen som bestemmer troen og livet. Når du kjenner evangeliet, kan du vurdere om det du hører er evangelisk, eller lovisk. Du trenger ikke vite alt om alle trossamfunn og alt som

forkynnes og utgir seg for å være kristen tro. Du kan høre det på klangen, om det springer ut av frelse og nåde, om det er ved tro eller ved andre midler. Jeg er så takknemlig for den lutherske tro, fordi den har den evangeliske kamertonen. Øv ditt gehør for evangeliet! Det er en stor gave som Frikirken har tatt være på, og som jeg håper den vil forvalte trofast i årene som er igjen før Jesus kommer tilbake.

FOR DEG

Luther sier: "Troen er en kristen tro når du tror uten å tvile at Kristus ikke bare er en slik mann for Peter og helgenene, men også for deg, ja, for deg mer enn alle andre. Din salighet avhenger ikke av at du tror at Kristus er Kristus for de fromme, men av at du tror at han er Kristus for deg og at han er din." Og et annet sted sier han: "Tro på Kristus! I ham tilsier jeg deg all nåde, rettferdighet, fred og frihet. Tror du, så har du. Tror du ikke, så har du ikke."

HVA MER?

Jo, det er mer å si om kristen tro og kristent liv enn dette. Men det er så viktig at alt det andre som sies og gjøres springer ut av evangeliet som kilden til alt liv, av nåde!

Luther skildrer sammenhengen mellom tro helliggjørelse slik: "Denne troen bevirker at Kristus blir kjær for deg og god å ha i hjertet. Dernest følger kjærlighet og gode gjerninger etter uten tvang. Følger de derimot ikke etter, så finnes denne troen i virkeligheten ikke. For der hvor troen er, må også Den Hellige Ånd være og virke kjærlighet og godhet i oss."

ÉN KILDE — TUSEN VELSIGNELSER

Jeg har opplevd fornyelse ved Den hellige ånd gjennom den karismatiske vekkelse på 1970-tallet, og jeg lever i fornyelse hver dag! Men vi som startet den lutherske Oasebevegelsen måtte rotfeste fornyelsen i evangeliet, og ikke havne i læren om at det finnes en åndens dåp atskilt fra vann dåpen. Diskusjonen blant noen er om det finnes to eller tre særskilte velsignelser, bare spør metodister og pinsevenner. I Oase og luthersk karismatikk

lærer vi at det er én kilde, Jesus Kristus, og at alt åndelig liv flyter ut fra den kilden, slik Joh 7,37 ff sier det. Derfor bruker vi uttrykket åndens fylde om alle erfaringer etter dåpen, for vi tror at det å bli døpt med Ånden er inkludert i den ene dåp, enten vi ennå har erfart det eller ikke, slik det står i Titus 3,6 om "badet som gjenföder og fornyer ved Den hellige ånd, som han så rikelig har utøst over oss ved Jesus Kristus, vår frelser". Jeg tror på én kilde - og tusen velsignelser.

LUTHER RAKK IKKE ALT

Dette og flere andre sannheter fikk ikke Luther tid til å utfolde, men grunnlaget er der, og kilden er åpen for alle som vil øse evangeliets skatter av den! Det samme gjelder Bibelens ord om misjon, diakoni, menighetsbygging, Israel og endetiden. Men de evangeliske prinsippene gjelder her også: Skriften alene, nåden alene, Jesus alene og troen alene. Derfor er jeg lutheraner, og en glad sådan.

GRUNN TIL STOLTHET, FEIRING OG FORPLIKTELSE

Frikirken er en frukt av den evangelisk, lutherske vekkelse som har sine røtter i pietismen fra Spener og Francke i Halle, via Hauge-bevegelsen og Indremisjonen i Norge. Vi har grunn til å feire reformasjonen. Vi har grunn til å være stolte av vår evangeliske, lutherske arv og av frikirkens menighetssyn og evangeliske bekjennelse. Vi har grunn til å kjempe for å bevare den og til å overlevere den uten forfalskning og devaluering til våre barn og barnebarn.

Lutherrosen er Martin Luthers personlige segl fra 1530. Den har blitt et utbredt symbol for den evangelisk-lutherske kirke. Korset i hjertet symboliserer troen på den korsfestede Jesus Kristus. Det røde hjertet viser til liv og kjærlighet, mens den hvite rosen representerer glede og fred. Blåfargen reflekterer himmelens herligheter og gullringen på evighet og uendelig rikdom.

Jan Gossner

DEBATT

«Mitt hjem er også min kirke»

En artikkel i serien om Luthersk teologi – av Teologisk Fagråd.

Det er mange sitat som er blitt tilskrevet Luther, som han aldri har sagt. Eller ikke kan dokumenteres. Dette er ett av dem, men jeg tenker det er svært sannsynlig at han kan ha uttrykt seg slik. Mange av sitata kommer fra de såkalte bordtalene, som er taler, korte foredrag og prekener han holdt i heimen sin i Wittenberg. Og i det følgende vil jeg løfte fram Luthers anliggende om at kirke, disippelgjøring og kunnskap om Guds rike starter i heimen.

Boken «The Benedict Option, strategy for christians in a post christian nation» av den amerikanske redaktøren og ortodokse kristne, Rod Dreher, har blitt en «snakkis» i USA. Gjennom en samfunnsanalyse og en tilstandsrapport av utviklingen i USA de siste tiår får han et «wake-up call», en vekker, spesielt i forhold til sine egne barn. Han ser at dersom han ikke tar grep vil kanskje troen slik den har blitt overlevet i 2000 år dø ut med hans barn, eller i alle fall bli kraftig utvannet. Han konkluderer med at det er lite som oppmuntrer og leder han mot å leve et radikalt kristent liv i den hverdagen og de innflytelsene han møter i sine omgivelser. Derfor kaller han oss til å vende tilbake til de verdier og det disippellivet som Kristus har kalt oss til. Med forbilde i Benedikt av Nursia, munken fra 500 – tallet som av noen er blitt påstått å ha reddet sivilisasjonen i Vest fra å gå under etter Vest-Romerrikets kollaps. Boken anbefales, og vil både provosere og utfordre.

Parallellen til Luther er hvordan han 500 år før

Dreher så hvor sentral familien og undervisningen sto i den kristne opplæring og etterfølgelse. Foruten selve oppgjøret med avviket i sentrale trossannheter, så var kanskje det å oversette Bibelen til tysk i et forståelige og folkelige språk som var hans største gjerning. Bibelen ble ikke bare en bok for de få geistlige, men med trykkekunsten kom også muligheten til at Bibelen kunne leses og forstås av alle. (Selv om Bibelen i seg selv ble for kostbar for vanlige folk.) Men Luther så det også som et profetisk kall å gi barn og voksne tilgang til kunnskap og opplæring i kristen tro, så vel som almen kunnskap. I en preike om å gi barna utdanning og skolegang bruker han Jesu ord «La de små barn komme til meg». Og slik kjempet Martin Luther også for en reformasjon i universiteter og for almen skolegang. For ham hang det å spre evangeliet og almen kunnskap sammen. Barna måtte få mer kunnskap enn bare å kunne utdanne seg for å kunne tjene til livets opphold.

Enda viktigere anså Martin Luther familien og heimen som en institusjon i oppdragelse til evangelisk tro og kristen livsførsel. En familiefar var for ham en pastor og en biskop for dem som bor under samme tak. Så med andre ord: Mitt hjem er også min kirke. Luthers lille katekisme var den tidens trosopplæringsplan. Under hans levetid kom den ut i mer enn 60 utgaver på ulike språk. Den var et viktig skrift både i kirke og hjem for å gi barn og familie gode kristendomskunnskaper og innledning i hva det ville si å leve og følge etter Jesus. Den er fortsatt ikke utdatert!

«Tro i hjemmet» har vært et tema som har gått igjen, og som det har blitt holdt mange kurskvelder om. Det er i aller høyeste grad luthersk. Den forhenværende munken ville nok gjerne vært på plakaten på våre seminarer om det temaet! Disippelgjøring som også har kommet i fokus igjen, er akkurat hva Luther holdt på med. Det å kunne fått en ukes opphold i hjemmet hans, der familien var samlet og de mange studentene som bodde der til enhver tid, ville gitt oss stor inspirasjon til å se på undervisning og disippelopplæring som noe av det viktigste vi kan bedrive med. De mange bordtalene som er nedskrevet, der Luther holder sine prekener for mette mager etter måltidet, gir god konkret og til dels også humoristiske innspill på hva en disippels og kristens liv og holdninger bør være.

Rod Dreher er ikke luthersk. Men i hans bok «The Benedict Option» får han oss til å se bakover i historien og fornyes i det som Luther opplevde som et profetisk kall; å dyktiggjøre barn og familier til å leve ut disippellivet. Dreher sender også i sin bok et profetisk kall til vår tid; det haster med å formidle troen og evangeliet til den neste generasjon. Og ikke minst; det vil koste. Sekulariseringa i Vest har gitt trangere kår til evangelisk kristendom, og Rod Dreher åpner øynene våre slik at familien, barna, og den kommende generasjon blir utfordret til å leve radikalt for Guds rikes skyld. Om det har betydning; i god luthersk ånd.

Mitt hjem er også min kirke. Dersom ikke vi oppretter og bygger hjemmene

som den første og viktigste plassen for Guds rikes utbredelse og verdier, vil vi neppe få alt det andre i tillegg til det.. Jeg tror Luther ville sagt til oss i dag; det er på tide å leve radikalt. Det betyr: tilbake til røttene, og hente fram det som er Kirkens klassiske lære, de grunnleggende trossannheter. Det var det Luther peikete på, og som Rod Dreher ser i retning av. Utfordringen er kanskje ekstra stor i møte med etiske og moralske spørsmål der grensene stadig flyttes og nytolkes og beveger seg vekk fra det som de historiske kirkesamfunnene enes om. Her kunne vi trukket fram flere eksempler. Det kan være nok å nevne synet på kjønn og familiestrukturer, men også det store vakuumet som mediesamfunnet etterlater seg i forhold til identitet, egenverdi og livs-mening. Om dette har vi mye å si, for å sitere Skriften, men artikkelen strekker ikke til. Men la oss bygge hjemmet og våge å stå annerledes, for vi må fortsatt hente våre grunnleggende holdninger og verdier fra Bibelen og Jesu radikale kall til etterfølgelse. Det må fortsatt være grunnboka for oss.

Tenk om vi som kirkesamfunn kunne bli kjent for det: Et folk som lever radikalt, som de første kristne. Gud hjelpe oss til det!

Av Jan Løkkeborg,
på vegne av Teologisk
Fagråd.

Kilder: «The Benedict Option» av Rod Dreher, Sentinel, 2017. «Martin Luther», Heinz Schilling, Vårt Land forlag, 2016.

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikkene kommer inn under den vide overskriften "Forum for frie frender". Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

BUDBÆREREN

Debatt

Veivalg i brytningstider

For ledere i Frikirken: Både et teologisk og et politisk valg. Her må vi forvente at men når frem til: Biskopen og Frikirkens lære, dinne janten (i dette katekismen).

Trenger kristenheten en ny reformasjon?

Trenger kristenheten en ny reformasjon 500 år etter Luthers mulige oppdrett i Worms?

Begrunnelsen for opprettelse av menighetsstyre i Frikirken

Debatt på nett

Fra nå er alle debattinnlegg kun på Budbæreren internettside www.budbareren.no/debatt
Her kan leserne også kommentere på innleggene.

– Et kunnskapsgap om moderne slaveri i Norge

– Det er så overveldende og brutalt grusomme ting som skjer, sier Elin Finnseth Sæverås i Norges Kristne Råd. Omfanget av moderne slaveri kan få mange til å føle seg maktesløse, tror hun. Medlemskirkene i NKR markerer Global uke 12-19. november.

Norges Kristne råd vil sammen med Oslo bispedømme og Frelsesarmeen bevisstgjøre menigheter om moderne slaveri.

– Utrykket moderne slaveri er egentlig et paradoks skulle man tro. Selv med utarbeidingen av menneskerettigheter og flotte forpliktelser, må man dessverre bruke uttrykket moderne slaveri fordi det finnes i dag, sier prosjektleder for Global Info i Norges Kristne Råd, Elin Finnseth Sæverås.

Seminaret, der nøkkelpersoner i NKR's medlemskirker var spesielt invitert, er en opptrapping til Global uke som arrangeres i medlemskirkene i NKR 12. – 19. november. Dette sammenfaller også med søndagen da Den norske kirke og lutherske kirker globalt markerer «Mennesker ikke til salgs».

– Moderne slaveri er et mer og mer påtrengende tema. Det har blitt økt bevissthet rundt dette i mange land, men i Norge erfarer vi at det er et kunnskapsgap. Mange vet ikke nok om tema. Det er gjennom å lære og vite mer at du faktisk begynner å se at det finnes, sier Sæverås.

På seminaret fikk deltakerne

høre erfaringer fra Oslo-politiets menneskehandelsarbeid, Frelsesarmeens hus Filemon for menn utsatt for tvangsarbeid, Kirkens Bymisjons arbeid med kvinner i prostitusjon og Caritas senter for arbeidsmigranter.

I tillegg delte Kirkens Nødhjelp, Normisjon og Fremtiden i våre hender historier fra moderne slaveri i utlandet.

Mer bevissthet i frikirkene

Sæverås mener det er forskjell på hvor stor bevisstheten rundt moderne slaveri er i norske menigheter.

– I frikirkelige miljøer har man vært flinkere til å løfte dette fram enn i en del av de store landsdekkende kirkesamfunnene. Frikirkene har også hatt en del tilknytning til organisasjoner som A21 og Hope for justice som har etablert seg i Norge, sier hun.

Organisasjonen A21 arrangerer blant annet Walk for freedom lørdag 14. oktober over hele verden inkludert 18 norske byer og tettsteder.

– Noen kirkesamfunn har hatt antislavearbeid i bevisstheten tidligere i sin historie, men har ikke bevissthet om hvordan det foregår i dag, at det er så tett på oss i Norge og foregår i så stor skala i utlandet, fortsetter Sæverås.

46 millioner slaver

Moderne slaveri brukes som et

samlebegrep om utnyttelsen av sårbare mennesker til egen fortjeneste og uten at ofrene har mulighet til å unngå utnyttelsen. Eksempler kan være ufrivillig prostitusjon, tvangsarbeid og salg av organer.

FN har i mange år operert med tallet 27 millioner ofre for slaveri eller slavelignende forhold. Andre, som Global Slavery Index, opererer med 46 millioner.

– I Norge snakker man om 300 personer som årlig identifiseres som ofre for menneskehandel, men her er det store mørketall. Det vanligste her er tvungen prostitusjon og arbeidslivskriminalitet, sier Sæverås.

Global uke

NKR har valgt «Moderne slaveri» som tema for Global uke i fire år, fra 2016 til 2019.

– Vi har snakket om hvordan menigheter kan ha et engasjement som også handler om vår egen lokale livsstil og hvordan vi er en del av et globalt fellesskap også gjennom vår adferd, sier Sæverås.

Hun forteller at mange av deres søsterkirker i land med mye utnyttning uttrykker at dette er en stor problemstilling.

– Vi ønsker at kirkene kan være med å sette dette på agendaen. Ikke bare det som skjer i Norge, men også globalt.

Nytt i Global uke i år er et større samarbeid med Den norske kirke da et av undertemaene for refor-

masjonsmarkeringen er «Mennesker ikke til salgs».

– Vi fokuserer også mer på sammenhengen med FNs bærekraftsmål, er mer ute på blant annet folkehøgskoler og samarbeider mer med organisasjonene som jobber med dette, sier Sæverås.

– Forbrukere har makt

Det store omfanget av moderne slaveri og kompleksiteten i det kan få mange til å føle at det de gjør kun er en dråpe i havet tror Sæverås.

– Det er så overveldende og brutalt grusomme ting som skjer. Samtidig ser vi at det faktisk er reelt at for eksempel forbrukere har en makt, sier Sæverås og nevner palmeoljekampanjen og fokus på tekstilbransjen som eksempler.

– Det har hatt innvirkning og man ser fra andre land som har fått mer omfattende lovverk etter press fra opinionen. Som menigheter kan vi også være gode fellesskap som gir håp til enkeltpersoner som er i sårbare situasjoner, fortsetter hun. (KPK)

Minneord om Nina Janne Dalseth

Nina Janne Dalseth, 58 år, gikk hjem til Jesus 15.10.2017, etter lengre tids sykeleie. Nina ble uførepensjonist for to år siden, etter å ha jobbet mange år som journalist i Budbæreren. Helt siden 1992 har hun hatt ulike stillinger i kirkesamfunnet, blant annet som innsamlingskonsulent og informasjonsmedarbeider.

Som journalist i Budbæreren var Nina dyktig, solid og etterrettelig. Nynorsk var hennes foretrukne språkform, og det var en fryd å lese hennes tekster. Nina vil bli husket hos leserne for sine inspirerende bidrag i Budbæreren, sin presise penn og ikke minst sitt engasjement for å dele tro. Hun brant spesielt for å dele evangeliet blant muslimske venner både her hjemme og til verdens ender. Nina var kompromissløs i det hun trodde på.

Det beundrer vi henne for. Hun var en pionér innen vennskap med muslimer. I sin jobb ved siden av Budbæreren, i KIA (Kristent innvandrerarbeid), oversatte hun boken «Tro mellom venner». Dette arbeidet var viktig for henne, og selv levde hun ut det hun lærte. Det har skapt et engasjement i Frikirken som vil stå som et sterkt minne om henne.

I kollegafellesskapet på Frikirkens hovedkontor var hun raus med klemmer og gode ord til alle rundt seg, og latteren satt ofte løst når vi var samlet rundt lunsjbordet. Nina har satt store spor etter seg, og vi er stolte og takknemlige for å ha fått tjene sammen med henne. Vi lyser fred over hennes minne.

Anne-Kristine Bjørgevik
Wiecek,
Redaktør Budbæreren

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

STEIN-VEGARD ANTONSEN

Hverdag med Gud gitt til meg

Jeg har vært på nattverd gudstjeneste i dag. Dette er Jesu legeme. Dette er Jesu blod. Det er alt jeg trenger.

I menigheten vår har vi videre Ordet Fritt etter nattverden. Takk og vitnesbyrd. Noen ganger er det stille i disse stundene. Det går helt fint. I dag var det fem personer som delte opplevelser av Gud i hverdagen.

Jeg trenger nattverden desidert mest! Det er alt jeg trenger: Jesus. Men jeg er alltid takknemlig for disse delestundene derpå. Min tro styrkes når mine søsken deler sine personlige erfaringer. Episoder hvor jeg hører personen si på sin måte: «Her er et glimt jeg fikk av Gud i mitt liv». Jeg lytter. Blir glad med den glade. Jeg lytter. Kjenner på klumpen i halsen. Tåren som tar form i øyekroken, når den sorgfulle deler.

Dette er også Jesus. Gitt for meg. Inkarnert i min søsters og min brors hverdag. Jeg kjenner dem. Troverdige vitner.

Yngve Andersen

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhytlig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Tor Tangaard** har levert følgende bidrag

Kollektutfordring

Jeg har vært med i Møtekomiteen i Kristiansand Frikirke i mange år. Vi har arrangert 17.mai-fester, Nyttårsfester og søndagskveldsmøter. For noen år siden skulle jeg lede Nyttårsfesten. Vi hadde fått tak i gode krefter til å tale og synge. Og som alltid hadde vi mye god mat og bløtkake. Stort sett har det gått greit å lede festene og kjøre programmet, men denne gangen måtte jeg også holde en kort «kollektpreken». Jeg fikk opp på podiet og sa omtrent følgende: «Ved utgangen kan dere gi en god kollekt, slik at vi får dekket utgiftene til festen. Og overskuddet går til komiteen, som har tenkt seg ut og spise etter festen!» Fra min side var dette en liten fleip, men menigheten tok dette på alvor: Aldri har vi fått inn så lite i kollekt som denne gangen. Dette ble da også siste gang jeg fikk lov til å holde kollektalen.

Tor Tangaard utfordrer Harald Eikeland

FAKTA:

Navn: Julie Sofie Berntsen **Alder:** 18 **Sivilstatus:** Singel
Menighetstilhørighet: Hånes Frikirke **Virke:** Ettåring

Ny ettåring i Hånes Frikirke

Julie Sofie Berntsen føler seg privilegert som kan jobbe som ettåring i hjemmemenigheten, der hun møter spennende utfordringer i ungdomsarbeidet Frik Hånes.

LÆRERIKT Julie Sofie Berntsen synes det er spennende å lære mer om menighetsarbeid.

viktig. Som ny i frikirkens arbeid, føler jeg meg inkludert og trygg på at jeg har noe å bidra med, og at vi alle er forskjellige, men like viktige.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?
- Jeg tror nok at det jeg setter aller mest pris på er å få jobbe i en menighet som jeg har vokst opp og føler meg hjemme i, og samtidig møte nye og spennende utfordringer. Jeg har vært aktiv i ungdomsarbeidet i flere år, men det å kunne bruke mer tid og være enda mer involvert i Frik Hånes er noe jeg setter stor pris på. Mest av alt er det utrolig lærerikt å både utvikle meg og få nye erfaringer innenfor menighetsarbeid, og rett og slett sette av ett år av livet mitt til å vokse med Gud.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Ett (av flere) er Jesaja 41, 10. Det fikk jeg først i 5. klasse, da elevene fikk hver sin bibel med et bibelvers som hilsen. Det betydde mye for meg da jeg fikk det, og det er et vers som flere ganger har gitt meg styrke.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Det er både inspirerende og utrolig

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Nå for tiden jobber jeg litt med grafisk design, spesielt innen ungdomsarbeidet, og jeg synes det er helt fantastisk å kunne kombinere noe jeg elsker å gjøre, med jobben min i menigheten.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?

- Alle ungdomsarbeidere jeg har møtt og som har vært ledere for meg, er store forbilder. Folk som har brukt tid med meg i samtaler, som har lært meg mye om tro og som har utfordret meg til å både finne og bruke gavene som Gud har gitt meg. Ikke bare har de vært til inspirasjon for meg som kristen, men på ulike måter har de hjulpet meg å se hvordan jeg, i neste rekke, kan være et godt forbilde for dem som jeg er leder for.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- Jeg liker å drive med tegning, maling og grafisk design. Det gir meg ny energi.